

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

- žalobci:
- a) **T-Mobile Czech Republic a. s.**
sídlem Praha 4, Tomíčkova 2144/1
zastoupený JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D., advokátem
HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář
sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15
 - b) **Vodafone Czech Republic a. s.**
sídlem Praha 5, nám. Junkových 2808/2
zastoupený Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem
Trojan, Doleček a partneři, advokátní kancelář s.r.o.
sídlem Na strži 2102/61a, Krč, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7

o žalobách proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22.12.2015, č.j. ÚOHS-R406,410/2015/HS-45830/2015/310/HBa,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22.12.2015, č.j. ÚOHS-R406,410/2015/HS-45830/2015/310/HBa, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci a) náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Roberta Nerudy, Ph.D., advokáta, HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci b) náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč k rukám Mgr. Martina Dolečka, advokáta, Trojan, Doleček a partneři, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Praha 4, Na strži 2102/61a, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Shrnutí podstaty věci**

1. Žalobce a) a žalobce b) podali samostatné žaloby, kterými se domáhali zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22.12.2015, č.j. ÚOHS-R406,410/2015/HS-45830/2015/310/HBa, i jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2015, č.j. ÚOHS-S165/03-39943/2015/830/NVo. Usnesením ze dne 14.3.2016 zdejší soud žaloby spojil ke společnému projednání.
2. Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 22.12.2015, č.j. ÚOHS-R406,410/2015/HS-45830/2015/310/HBa, byly zamítnuty rozklady podané oběma žalobci proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2015, č.j. ÚOHS-S165/03-39943/2015/830/NVo, jímž bylo rozhodnuto, že oba žalobci tím, že ve smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000, a to i ve znění dodatku č. 1 ze dne 25.5.2001, uzavřeli a následně plnili v čl. 3.1 a na něj navazující příloze A včetně jejích dílčích příloh dohodu, dle níž si dohodli realizaci propojení sítí výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů, kdy propojovací body jsou popsány v příloze A, v čl. 6.6 a na něj navazující příloze A v čl. 7 dohodu, dle níž si budou po dobu neexistence přímého propojení mezi jejich sítěmi nebo v případě nedostatečné kapacity propojení poskytovat služby tranzitem prostřednictvím pevné sítě společnosti ČESKÝ TELECOM, a. s., kdy tento provoz se bude řídit smlouvou o propojení telekomunikačních zařízení a sítí a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou se společností ČESKÝ TELECOM, a. s., v čl. 7.1 a na něj navazující příloze C včetně jejích dílčích příloh dohodu, dle níž bude každá smluvní strana účtovat za služby poskytnuté druhé smluvní straně ceny za propojení uvedené v příloze C, čímž porušili v době od 20.12.2000 do 31.7.2003 § 3 odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. c) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1.6.2004 (dále „ZOHS“), uzavřením a následným plněním zakázaných dohod o rozdělení trhu, které vedly k narušení hospodářské soutěže na trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí (výrok I.).

3. Výrokem II. zmíněného rozhodnutí žalovaný popsané jednání do budoucna žalobcům zakázal a výrokem III. za uzavření a následné plnění zakázaných dohod uložil podle § 22 odst. 2 ZOHS prvnímu ze žalobců pokutu ve výši 2 642 000 Kč a druhému ze žalobců pokutu ve výši 9 251 000 Kč.

II. Shrnutí procesního postojů žalobců

4. Žalobce a) namítá, že uplynula prekluzivní lhůta, a tedy pokuta nemohla být uložena, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor zdejšího soudu, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, že byl nesprávně posouzen charakter předmětné smlouvy o propojení, že byly překročeny meze správního uvážení, že správní řízení bylo zatíženo řadou vad (především nebylo nařízeno ústní jednání, byly stanoveny krátké procesní lhůty a nebylo provedeno navržené dokazování). Podle žalobce a) byla také pokuta uložena v nepřiměřené výši. Žalobce a) tedy navrhuje napadené a jemu předcházející rozhodnutí zrušit, případně od uložení pokuty upustit.
5. Žalobce b) s napadeným rozhodnutím rovněž nesouhlasí; namítá, že za skutek nebyl odpovědný, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, že uplynula prekluzivní lhůta pro uložení pokuty a že splňuje požadavky programu leniency (jeho návrh na určení měl být posouzen jako žádost o leniency). Pokud jde o pokutu, žalobce b) namítá její zjevnou nepřiměřenost, neboť mj. postupoval podle pokynů Českého telekomunikačního úřadu. Žalobce b) také sám požádal žalovaného o posouzení smlouvy o propojení. Žalobce b) tedy navrhuje napadené a jemu předcházející rozhodnutí zrušit, případně od uložení pokuty upustit.
6. Žalovaný ve svém vyjádření s podanými žalobami nesouhlasí a svoje rozhodnutí považuje za souladné se zákonem; na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí setrvává. Obě žaloby tedy navrhuje zamítnout.
7. Žalobci i žalovaný na svých procesních stanoviscích setrvali po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Historie řízení

8. Zdejší soud ve věci potrestání žalobců za uzavření a plnění smlouvy o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000 již rozhodoval, a to o žalobách proti předchozímu rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15.9.2004, č.j. R 38,39/2003.
9. Ve vztahu k žalobě žalobce b) zdejší soud rozsudkem ze dne 3.11.2005, č.j. 31 Ca 107/2004 – 178, vyslovil, že rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15.9.2004 i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2003 jsou nicotná. Zdejší soud dospěl k závěru, že k posuzování souladu dohod obsažených ve smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí ze dne 20.12.2000, vč. dílčích příloh, uzavřených mezi žalobci podle § 38 a násl. zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, (dále též „telekomunikační zákon“), s požadavky ochrany hospodářské soutěže je povolán výlučně Český telekomunikační úřad, nikoli orgán jinak obecně příslušný – žalovaný. Tento rozsudek však byl Nejvyšším správním soudem zrušen (rozsudkem ze dne 27.11.2007, č.j. 8 As 54/2006 - 276) s tím, že oprávnění žalovaného posoudit soulad smlouvy o propojení sítí uzavřené dle § 38 a násl. telekomunikačního zákona s požadavky ochrany hospodářské soutěže vyplývá z právních předpisů účinných v době jeho rozhodování.
10. Ve vztahu k žalobě žalobce a) zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 29.12.2005, č.j. 31 Ca 104/2004-222, tak, že rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15.9.2004 i rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2003 jsou nicotná. Svůj závěr odůvodnil shodně jako ve výše popsaném rozsudku sp. zn. 31 Ca 107/2004. Tento rozsudek však byl Nejvyšším správním soudem rovněž zrušen

(rozsudkem ze dne 26.9.2007, č.j. 5 As 51/2006-287) s tím, že oprávnění žalovaného posoudit soulad smlouvy o propojení sítí uzavřené dle § 38 a násl. telekomunikačního zákona s požadavky ochrany hospodářské soutěže vyplývá z právních předpisů účinných v době jeho rozhodování.

11. Zdejší soud poté rozhodoval znovu a rozsudkem ze dne 11.12.2009, č.j. 62 Ca 50/2007-338, rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15.9.2004 i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného zrušil. Dospěl totiž k závěru, že bylo-li předmětem správního řízení jen uzavření zakázaných dohod, došlo k dokonání šetřeného skutku již dne 20.12.2000. Z důvodu zákazu retroaktivity tak nemohlo dojít k porušení až následně účinného ZOHS, přičemž pro porušení zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže ve znění pozdějších předpisů (dále „ZOHS 1991“), nebylo předmětné správní řízení mající sankční charakter ani zahájeno ani vedeno. Byl-li tak posuzován jednorázový úkon uzavření, který byl realizován a dokonán dne 20.12.2000 (tj. za účinnosti ZOHS 1991), nelze jej trestat podle ZOHS, který nabyl účinnosti až dne 1.7.2001. Uzavřením smlouvy dne 20.12.2000 nemohlo dojít k porušení ZOHS, neboť by se jednalo o pravou retroaktivitu, která je v rozporu s ústavními principy českého právního pořádku. I kdyby však bylo předmětné správní řízení vedeno pro porušení ZOHS 1991, pak by dle jeho § 14 odst. 5 mohla být pokuta uložena jen do jednoho roku od zjištění porušení povinnosti, o kterém žalovaný věděl již na podzim 2001. Rozhodnutí žalovaného však bylo vydáno až dne 27.10.2003, kdy tato subjektivní prekluzivní lhůta již uplynula.
12. Ani toto rozhodnutí zdejšího soudu však před Nejvyšším správním soudem neobstálo a bylo rozsudkem ze dne 27.5.2011, č.j. 5 Afs 53/2010-420, zrušeno a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V tomto zrušovacím rozsudku zavázal Nejvyšší správní soud zdejší soud závazným právním názorem mj. i v tom směru, že žalobce a) nebyl poškozen v realizaci svého práva na obhajobu tím, že předseda žalovaného až v rozhodnutí o žalobcově rozkladu změnil vymezení předmětu řízení z „uzavření“ zakázaných dohod na „uzavření a následné plnění“ těchto dohod. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato změna popisu skutku nevedla k rozšíření právní kvalifikace vytýkaného jednání, neboť „uzavření“ a „uzavření a plnění“ vytýkaných dohod je jediným deliktem proti hospodářské soutěži. Žalobce si byl přitom vědom, že žalovaným je prošetřováno nejen samotné uzavření dohod, nýbrž i jejich následné plnění. Podle Nejvyššího správního soudu je zjevné, že trvající deliktní jednání žalobce a) započaté za účinnosti ZOHS 1991 trvalo i za účinnosti ZOHS, proto je třeba toto jednání považovat za spáchané za účinnosti ZOHS. Je přitom zjevné a žalobcem není ani zpochybňováno, že totéž jednání bylo deliktem i podle § 3 odst. 1 předchozího zákona, tj. ZOHS 1991. Žalovaný a jeho předseda proto nepochybili, pokud žalobci uložili pokutu podle § 22 odst. 2 ZOHS, neboť ještě za jeho účinnosti trvající vytýkané jednání žalobce trvalo. Otázku případné prekluze je pak třeba ze stejných důvodů (trvání vytýkaného jednání i za účinnosti ZOHS) posuzovat nikoli podle ZOHS 1991, nýbrž právě podle ZOHS, podle jehož § 22 odst. 5 lze pokuty podle odstavců 1 až 3 uložit nejpozději do 3 let ode dne, kdy se o porušení zákazu nebo nesplnění povinnosti stanovených tímto zákonem žalovaný dozvěděl, nejpozději však do 10 let, kdy k porušení zákazu nebo nesplnění povinnosti došlo. Nejvyšší správní soud přitom poukázal na to, že „podle údajů podávajících se ze správního spisu se o vytýkaném jednání žalovaný dozvěděl až po předběžném šetření provedeném po dotazu obdrženém „na podzim 2001“. Bylo-li pak celé správní řízení ukončeno rozhodnutím předsedy žalovaného z 15. 9. 2004, které nabylo právní moci 16. 9. 2004, nelze učinit jednoznačný pozitivní závěr o tom, že by ke dni právní moci rozhodnutí předsedy žalovaného již uplynula subjektivní 3-letá lhůta pro uložení pokuty. Dlužno konstatovat, že zjištěním okamžiku, kdy se žalovaný skutečně o vytýkaném jednání žalobce dozvěděl, se krajský soud - veden odlišnými úvahami - dosud nezabýval. Jeho závěr o prekluzi práva žalovaného uložit pokutu je proto předčasný“.
13. Poté zdejší soud řízení o žalobě přerušil. Ve věci vedené pod sp. zn. 7 Afs 122/2009 totiž posuzoval sedmý senát Nejvyššího správního soudu případ po skutkové i právní stránce v zásadě shodný jako je věc právě řešená. Jednalo se o posouzení smlouvy o propojení ze dne 22.3.2001 uzavřené mezi Eurotel Praha spol. s r.o. a žalobcem b). Rovněž v této věci byla prvostupňovým

rozhodnutím uložena pokuta jen za „uzavření“ zakázaných dohod a až v rozhodnutí o rozkladu byli účastníci řízení sankcionováni za „uzavření a následné plnění“ těchto dohod. Sedmý senát se přitom v této věci neztotožnil se shora popsaným závěrem pátého senátu o tom, že za tohoto stavu nedošlo k porušení práva účastníků správního řízení na obhajobu, a předložil věc usnesením ze dne 21.7.2011, č. j. 7 Afs 122/2009-294, podle § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Ten posuzoval, zda změnu vymezení předmětu řízení z „uzavření“ zakázaných dohod na „uzavření a následné plnění“, ke které došlo až v rozhodnutí předsedy žalovaného o rozkladu, lze považovat za pouhé upřesnění předmětu řízení či změnu popisu skutku anebo zda se jedná o zásadní rozšíření předmětu řízení a o porušení práva na obhajobu. Zdejší soud v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8.7.2008, č.j. 9 Afs 59/2007-56, dospěl k závěru že za daného stavu mohlo mít rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 Afs 122/2009 vliv na rozhodování o žalobách v této věci, neboť by mohlo zvrátit závazný právní názor zaujatý ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2011, č.j. 5 Afs 53/2010-420, a proto řízení přerušil do doby rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 7 Afs 122/2009.

14. Rozšířený senát ve věci sp. zn. 7 Afs 122/2009 rozhodl usnesením ze dne 18.9.2012 takto: *„I. Součástí skutkové podstaty správního deliktu uzavření dohody narušující hospodářskou soutěž podle § 3 odst. 1 a 2 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, a podle § 3 odst. 1 a 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, je jak samotné uzavření takové dohody, tak i její plnění. II. Změní-li správní orgán rozhodující o rozkladu rozhodnutí vydané o výše uvedeném správním deliktu v prvním stupni tak, že ve výroku o vině doplní do popisu skutku i plnění zakázané dohody, jedná se v případě, že s takovýmto vymezením skutku byli účastníci seznámeni již v průběhu řízení před správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni, pouze o upřesnění popisu skutku, nikoliv o jeho rozšíření“.*
15. Zdejší soud proto následně pokračoval v řízení a rozsudkem ze dne 21.1.2013, č.j. 62 Ca 3/2008-436, původní rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil. Ani tento rozsudek však před Nejvyšším správním soudem neobstál a Nejvyšší správní soud jej rozsudkem ze dne 26.6.2013, č.j. 7 Afs 10/2013-47, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal nesprávným postup zdejšího soudu ve vztahu k doplněním žalob obou žalobců ze dne 16.11.2004.
16. Zdejší soud po odstranění vytýkaných vad rozsudkem ze dne 21.11.2013, č.j. 62 Af 69/2013 – 536, původní rozhodnutí předsedy žalovaného znovu zrušil, neboť z něho nebyly zřejmé úvahy, na základě kterých žalovaný dospěl k výpočtu společného podílu žalobců na relevantním trhu. Soud rovněž dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, neboť není zřejmé, na základě čeho žalovaný oslovil společnosti, které oslovil, resp. zda oslovil všechny telekomunikační společnosti působící na daném relevantním trhu, které pro správné stanovení společného podílu žalobců oslovit měl. Současně není vůbec zřejmé, jakým způsobem žalovaný údaje uvedené v odpovědích transformoval do závěru o konkrétní výši podílu žalobců na relevantním trhu. Pokud pak jde o stanovení výše společného podílu v roce 2001, tak správní spis neobsahoval k tomuto roku žádné odpovědi telekomunikačních operátorů, nýbrž toliko tabulku, z níž není zřejmé, jak vznikla ani na základě jakých údajů.
17. Žalovaný proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost; Nejvyšší správní soud ji však rozsudkem ze dne 13.2.2014, č.j. 7 Afs 125/2013 – 44, zamítl. Věc byla tedy vedena znovu před žalovaným. Žalovaný a předseda žalovaného pak ve věci vydali nové rozhodnutí, které žalobci dne 19.2.2016, resp. 22.2.2016 napadli žalobami.
18. Rozsudkem ze dne 14.2.2018 zdejší soud o žalobách rozhodl a napadené rozhodnutí žalovaného i předsedy žalovaného zrušil. Dospěl totiž k závěru, že rozhodnutí předsedy žalovaného i žalovaného bylo vydáno v rozporu s § 22 odst. 5 ZOHS v rozhodném znění, neboť k uložení

pokuty došlo po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty. Zdejší soud při stanovování počátku běhu subjektivní lhůty považoval za rozumný a udržitelný takový výklad § 22 odst. 5 ZOHS, podle něhož je počátek subjektivní lhůty dán okamžikem, kdy žalovanému dojde podnět či kdy žalovaný z vlastní činnosti zajistí informaci o možném protizákonném jednání, lze-li jej alespoň *prima facie* vyhodnotit jako důvodný a je-li bezprostředním důvodem pro zahájení šetření, které posléze vyústí v zahájení správního řízení podle příslušných ustanovení ZOHS, na jehož konci je účastníkům řízení uložena pokuta.

19. Podle zdejšího soudu se žalovaný prokazatelně a dostatečně podrobně dozvěděl o protiprávním jednání žalobců, které poté potrestal, nejpozději v době vydání prvostupňového rozhodnutí ve věci návrhu žalobce b) na určení, zda předmětná smlouva o propojení komunikačních zařízení je v souladu se ZOHS, tj. dne 29.3.2002. Nejpozději tohoto dne měl tedy žalovaný podle zdejšího soudu postaveno najisto, že předmětná smlouva je se ZOHS v rozporu, neboť právě tuto skutečnost rozhodnutím č.j. S21/02-86/02-VO1 určil (a odůvodnil).
20. Zdejší soud tedy uzavřel, že ode dne 29.3.2002 (kdy se žalovaný nejpozději o deliktním jednání dozvěděl) do dne 22.12.2015 (kdy předseda žalovaného rozhodnutí vydal a kdy napadené rozhodnutí nabylo právní moci) i se zohledněním stavění lhůty v době soudních řízení uplynuly více než 4 roky; pokuty byly žalobcům uloženy po více než 4 letech od okamžiku, kdy nejpozději začala prekluzivní lhůta plynout. Ta přitom skončila již po uplynutí 3 let.
21. Tento rozsudek však byl Nejvyšším správním soudem zrušen (rozsudkem ze dne 30.1.2020, č.j. 2 As 69/2018-53). Nejvyšší správní soud se totiž neztotožnil s datem, který zdejší soud určil jako počátek prekluzivní lhůty. Podle Nejvyššího správního soudu je pro určení počátku běhu lhůty podle § 22 odst. 5 ZOHS rozhodný okamžik dokonání správního deliktu. K tomu došlo až uzavřením dodatku č. 2 ke smlouvě o propojení (dne 1.8.2003). Tento okamžik byl podle Nejvyššího správního soudu okamžikem dokonání správního deliktu žalobců a okamžikem od něhož se žalovaný dozvěděl o ukončení tohoto jednání, tj. okamžikem, kdy začala lhůta podle § 22 odst. 5. ZOHS plynout.

IV. Posouzení věci

22. Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žaloby přípustné (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a shledal, že žaloby jsou důvodné.
23. Oba žalobci shodně namítají **uplynutí prekluzivní lhůty** pro uložení pokuty. V této žalobní argumentaci jim však zdejší soud zapravdu dát nemůže.
24. Rozhodnou (na věc použitelnou) právní úpravou s ohledem na hmotněprávní charakter prekluzivní lhůty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2006, č.j. 5 Afs 68/2005 – 68) a s ohledem na zásadu, že se použije ta právní úprava, která je pro pachatele deliktu příznivější, je § 22 odst. 5 ZOHS ve znění účinném do 1.6.2004, podle něhož „*[p]okuty podle odstavců 1 až 3 lze uložit nejpozději do 3 let ode dne, kdy se o porušení zákazu nebo nesplnění povinnosti stanovených tímto zákonem Úřad dozvěděl, nejpozději však do 10 let, kdy k porušení zákazu nebo nesplnění povinnosti došlo*“.
25. Ani mezi žalobci a žalovaným ostatně není sporu o to, že se skutečně použije ZOHS v uvedeném znění, nýbrž o to, kdy začala (subjektivní) prekluzivní lhůta plynout. Podle žalovaného k začátku běhu lhůty došlo až poté, co žalobci ukončili protiprávní jednání a tuto skutečnost sdělili žalovanému dne 4.9.2003. Podle žalobců k počátku běhu lhůty došlo nejpozději dne 28.1.2002, kdy žalovaný zahájil na návrh žalobce b) řízení, jehož předmětem bylo určení, zda smlouva o propojení ze dne 20.12.2000 podléhá zákazu dohod podle § 3 až 6 ZOHS 1991, resp. ZOHS.
26. Tuto otázku však na jisto postavil Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku ze dne 30.1.2020 (bod 40 zrušovacího rozsudku), kde uvedl, že pro určení počátku běhu lhůty podle § 22

odst. 5 ZOHS je rozhodný okamžik dokonání správního deliktu. K tomu došlo až uzavřením dodatku č. 2 ke smlouvě o propojení (dne 1.8.2003). Tento okamžik byl podle Nejvyššího správního soudu okamžikem dokonání správního deliktu žalobců a okamžikem od něhož se žalovaný dozvěděl o ukončení tohoto jednání, tj. okamžikem, kdy začala lhůta podle § 22 odst. 5 ZOHS plynout.

27. Za této situace, kdy Nejvyšší správní soud najisto postavil, kdy došlo k dokonání deliktu žalobců, nemůže být důvodnou námitka žalobce b), že ve vztahu k němu došlo k ukončení deliktního jednání již v červnu 2001.
28. Z § 22 odst. 5 ZOHS plyne, že neuloží-li žalovaný pokutu do 3 let ode dne, kdy se o porušení zákazu nebo nesplnění povinností stanovených tímto zákonem dozvěděl, jeho právo uložit delikventovi pokutu po uplynutí dané doby zaniká. Okamžikem určujícím počátek této lhůty je tedy podle Nejvyššího správního soudu datum 1.8.2003.
29. V souladu s § 41 s.ř.s. lhůta pro uložení pokuty neběží po dobu řízení před soudem (tj. ode dne, kdy bylo řízení u soudu zahájeno, do dne, kdy bylo ukončeno). V souladu s § 32 s.ř.s je řízení u soudu zahájeno dnem, kdy žaloba došla soudu. Ukončením řízení u soudu je pak třeba rozumět pravomocné ukončení (tj. nabytí právní moci rozhodnutí). V případě, že je proti rozhodnutí krajského soudu podána kasační stížnost, je řízení před soudem ukončeno právní mocí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jímž není rozhodnutí krajského soudu zrušeno (lhůta pro uložení pokuty není stavěna po dobu, po kterou není řízení vedeno před žádným ze soudů, tj. i v období mezi řízeními před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem).
30. Pokud jde o pojem „uložení pokuty“, lze z judikatury týkající se jiných prekluzivních lhůt vázaných na ukončení řízení dovodit, že v prekluzivní lhůtě musí být o uložení pokuty rozhodnuto pravomocně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2005, č.j. 3 As 57/2004-39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS, podle něhož *„ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabytí právní moci“*, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2007, č.j. 9 Afs 86/2007-161, podle kterého je třeba daň v prekluzivní lhůtě podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, vyměřit či doměřit pravomocně).
31. V nyní posuzované věci ze spisu vyplynulo, že předseda žalovaného o deliktu žalobců a o uložení pokuty rozhodl poprvé rozhodnutím ze dne 15.9.2004, č.j. R 38,39/2003. Proti tomuto rozhodnutí žalobce a) podal žalobu, která došla soudu dne 22.9.2004 (do zahájení soudního řízení tedy ze tříleté lhůty uplynuly 1 rok, 1 měsíc a 20 dní). Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15.9.2004, č.j. R 38,39/2003, pak bylo („definitivně“) zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21.11.2013, č.j. 62 Af 69/2013-536. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2014, č.j. 7 Afs 125/2013-44. Soudní řízení tedy bylo definitivně ukončeno právní mocí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2014 (ten nabytí právní moci dne 13.3.2014). Předseda žalovaného pak ve věci znovu rozhodl dne 22.12.2015 pod č.j. ÚOHS-R406,410/2015/HS-45830/2015/310/HBa. Téhož dne nabylo jeho rozhodnutí právní moci. Od právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu do právní moci rozhodnutí předsedy žalovaného tak uplynul další 1 rok, 9 měsíců a 9 dnů. Celkem tedy uplynuly 2 roky, 10 měsíců a 29 dnů.
32. Zdejší soud následně přistoupil k sečtení doby, po kterou se běh lhůty nestavěl v obdobích mezi právní mocí rozsudků zdejšího soudu a okamžiky podání kasačních stížností v letech 2005 až 2014 (tedy v obdobích, v nichž neprobíhalo řízení před soudem a ve smyslu § 41 s.ř.s. lhůta pro uložení pokuty běžela).
33. Soudu je z úřední činnosti známo, že ode dne 22.9.2004 do 23.1.2013 probíhalo soudní řízení buď o žalobě žalobce a) (vedené pod sp.zn. 31 Ca 104/2004 a 62 Ca 50/2007) nebo o žalobě žalobce b) (vedené pod sp.zn. 31 Ca 107/2004 a 62 Ca 3/2008). Zdejší soud rozsudkem ze dne

21.1.2013, č.j. 62 Ca 3/2008-436, rozhodl o žalobách obou žalobců tak, že rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15.9.2004 zrušil. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 23.1.2013 a kasační stížnost byla proti němu podána dne 1.2.2013. Soudní řízení tedy neprobíhalo 8 dní.

34. Tento rozsudek však před Nejvyšším správním soudem neobstál a Nejvyšší správní soud jej rozsudkem ze dne 26.6.2013, č.j. 7 Afs 10/2013-47, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
35. Zdejší soud po odstranění vytýkaných vad rozsudkem ze dne 21.11.2013, č.j. 62 Af 69/2013 – 536, původní rozhodnutí předsedy žalovaného znovu zrušil. Rozsudek nabyl právní moci dne 27.11.2013 a kasační stížnost byla proti němu podána dne 9.12.2013. Soudní řízení tedy neprobíhalo dalších 11 dní.
36. Celkem tedy soudní řízení neprobíhalo a běh lhůty se nestavěl po dobu 19 dnů.
37. Ode dne 1.8.2003 (kdy se žalovaný nejpozději o deliktním jednání dozvěděl) do dne 22.12.2015 (kdy předseda žalovaného rozhodnutí vydal a kdy napadené rozhodnutí nabylo právní moci) tak se zohledněním stavění lhůty v době soudních řízení uplynuly 2 roky a 11 měsíců a 18 dnů. Pokuty tak byly žalobcům uloženy před uplynutím prekluzivní lhůty.
38. Žalobce a) dále vytýkal žalovanému **procesní pochybení během vedení řízení**. Předně namítal, že nebylo nařízeno ústní jednání, přestože jeho nařízení požadoval.
39. Podle § 49 odst. 1 správního řádu nařídí ústní jednání správní orgán v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.
40. V případě, že nezbytnost konání ústního jednání nestanoví zákon, není právem účastníka správního řízení, aby se ústní jednání konalo, a to ani v případě správních řízení o deliktech. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání (§ 49 odst. 1 správního řádu) v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.
41. V daném případě žalobce a) požadoval konání ústního jednání z toho důvodu, že se jednalo o řízení o deliktu, a také proto, že chtěl být osobně přítomen provedení důkazů, které navrhoval, resp. se vyjádřit k jejich neprovedení, a chtěl také být osobně vyslechnut.
42. Žádný z těchto důvodů si ovšem podle zdejšího soudu nezbytnost nařízení ústního jednání nevyžaduje. Navrhovat důkazy a vyjádřit se k jejich neprovedení lze i písemně. Stejně tak se mohl žalobce a) ve věci písemně vyjádřit (což také opakovaně učinil), aniž by bylo třeba jeho osobního výslechu. Nelze tedy souhlasit se žalobcem a), že by žalovaný pochybil, pokud ústní jednání nenařídil, neboť to nebylo nezbytné ke splnění účelu řízení ani k uplatnění práv účastníků.
43. Žalobce a) dále namítá stanovení nepřiměřeně krátkých procesních lhůt, konkrétně lhůt pro seznámení se s podklady rozhodnutí, k vyjádření k těmto podkladům a k navržení doplnění dokazování.
44. Zdejší soud se žalobcem a) souhlasí v tom, že lhůty, které žalovaný stanovoval, byly s ohledem na délku správního řízení a rozsah správního spisu lhůtami nepřiměřenými (a některé dokonce zjevně nepřiměřenými). Pokud je stanovena lhůta k seznámení s podklady rozhodnutí fakticky v délce 1,5 dne, nelze takovou lhůtu považovat za přiměřenou. Rovněž lhůtu k vyjádření k těmto podkladům v rozsahu 15 dnů nelze považovat za přiměřenou s ohledem na množství těchto podkladů a na skutečnost, že žalovaný oproti závěrům zaujatým v původním rozhodnutí přehodnotil charakter dohody (z dohody následkové na dohodu cílovou). Na druhou stranu žalobce a) v takto stanovených lhůtách reagoval, s podklady rozhodnutí se seznámil a vyjádřil se

k nim. Ze žádného žalobcova podání, které by následovalo po uplynutí této lhůty, nelze dovodit, že by žalobce a) ve lhůtě navazující na seznámení se s podklady rozhodnutí svoji argumentaci nestihl, resp. že by se žalovaný odmítl jeho argumenty zabývat. Pokud žalobce a) v žalobě namítá, že neměl prostor navrhnout nové analýzy a posudky, neuvádí, o jaké analýzy či posudky se mělo jednat, ani nesděljuje, jak dlouhou lhůtu by k opatření (navržení) posudků potřeboval. Vyjde-li soud z toho, že k seznámení s podklady rozhodnutí byl žalobce a) vyzván dne 21.10.2015, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 18.11.2015 a rozhodnutí druhostupňové dne 22.12.2015, měl žalobce a) tedy prakticky dva měsíce k tomu, aby do pravomocného skončení řízení učinil důkazní návrhy, které nemohl učinit ve lhůtě stanovené žalovaným. To se však nestalo.

45. Aniž by zdejší soud nevnímal smysl institutu seznámení se s podklady rozhodnutí (tj. seznámení se se všemi shromážděnými podklady, z nichž bude rozhodnutí vycházet, k němuž musí dojít po provedeném dokazování, v závěrečné fázi správního řízení, bezprostředně před rozhodnutím ve věci samé), nelze v samotné délce lhůt pro seznámení se s podklady rozhodnutí, pro vyjádření a navržení dalších důkazů, shledávat porušení procesních práv žalobce a), neboť žalobce svých procesních práv využil, resp. fakticky využít mohl.
46. Žalobce a) dále namítal, že žalovaný pochybil, pokud neprovedl navržené důkazy, kterými chtěl prokázat, že v rozhodnou dobu neexistoval subjekt, který by nabídl výhodnější propojení mezi sítěmi obou žalobců. Ani v tom s ním však zdejší soud nesouhlasí, neboť tato otázka již byla postavena najisto v předchozím soudním řízení; v něm zdejší soud dospěl k závěru, že společnost ČESKÝ TELECOM, a.s. vzájemné propojení sítí obou žalobců nabízela za cca 3 Kč, což bylo výhodnější než propojení přímé (stála cca méně než polovinu minutové ceny). Byl to ostatně sám žalobce a), kdo ve věci sp.zn. 62 Af 69/2013 připustil, že společnost ČESKÝ TELECOM, a. s. od počátku roku 2000 do konce roku 2001 hradila za ukončení hovoru v síti žalobce a) cenu za propojení na úrovni 3 Kč/min. Přestože tedy pro tento závěr neměl žalovaný ve spisu dostatečnou oporu, žalobci ho nezpochybnovali a žalobce a) tuto skutečnost dokonce potvrdil. Žalovaný tedy nepochybil, pokud další dokazování v tomto směru neprováděl.
47. Žalobce a) i b) dále nesouhlasí s právním **posouzením dohody**, která byla předmětem smlouvy o propojení.
48. Žalovaný v původním rozhodnutí ze dne 15.9.2004 dospěl k závěru, že se jedná o dohodu o nepřímém určení obchodních podmínek, které vedly k narušení hospodářské soutěže na trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí, zatímco v nyní napadeném rozhodnutí shledal, že zakázaná dohoda o rozdělení trhu vedla k narušení hospodářské soutěže na trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí.
49. Z obsahu smlouvy o propojení ze dne 20.12.2000 uzavřené mezi žalobci, jejíž nedílnou součástí je Příloha A – Popis propojovacího bodu, technické vlastnosti, testování a propojovací kapacita (Příloha A obsahuje přílohu A1, A2 a A3), Příloha B – Poskytované služby, Příloha C – Ceny za propojení (Příloha C obsahuje přílohu C1), Příloha D – Fakturace a účtování, Příloha E – Adresy a kontaktní osoby, Příloha F – Údaje o vzájemném provozu, ve znění Dodatku č. 1 ke Smlouvě o propojení ze dne 25.5.2001, vyplývá, že strany této smlouvy se v čl. 3.1 dohodly, že „propojení sítí se realizuje výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů. Propojovací body jsou popsány v Příloze A této smlouvy“. Příloha A pak detailněji popisuje propojovací body a technické vlastnosti obou propojovaných sítí, a to zejména umístění propojovacích bodů, specifikaci a kapacitu zařízení a vlastnosti telefonního propojení. Z čl. 6.6 je zřejmé, že po dobu neexistence přímého propojení mezi sítěmi žalobců si budou obě strany poskytovat služby tranzitem, prostřednictvím pevné sítě společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. Tento provoz se bude řídit touto smlouvou a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou se společností ČESKÝ TELECOM, a.s. Z čl. 7.1 vyplývá dohoda stran, že „za služby poskytnuté druhé smluvní straně podle této smlouvy bude každá smluvní strana účtovat ceny za propojení

uvedené v Příloze C. Tyto ceny nezahrnují DPH a jsou uváděny a budou hrazeny v českých korunách (Kč)“. Podle přílohy C1 a dodatku č. 1 ke smlouvě o propojení pak byla cena za minutu propojení za hlasový, faxový a datový provoz ze sítě jedné smluvní strany do sítě druhé smluvní strany od 17.4.2000 do 30.4.2001 7,45 Kč a od 1.5.2001 do 31.12.2001 6,50 Kč.

50. Zdejší soud již v minulosti (rozsudky ve věci sp.zn. 62 Af 37/2010 a 62 Af 69/2013, které se týkaly téže smlouvy o propojení) dospěl k závěru, že předmětná smlouva o propojení zavazovala smluvní strany (oba žalobce) k tomu, aby veškeré propojení realizovali pouze prostřednictvím přímého propojení. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.4.2010, č.j. 9 Afs 109/2009-180, (který se vztahuje k téže smlouvě o propojení). Rovněž zdejší soud shledal, že nelze souhlasit s tím, že by takto koncipovanou smlouvu ukládal žalobcům uzavřít zákon o telekomunikacích.
51. Zdejší soud také v citovaných rozsudcích uzavřel, že smlouva o propojení je zakázanou dohodou podle § 3 ZOHS. Zdejší soud zdůraznil, že předmětem zákazu podle § 3 odst. 1 ZOHS jsou takové „dohody“ mezi soutěžiteli, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže. Není proto nutné, aby zákonem zakázaná dohoda k narušení hospodářské soutěže skutečně vedla nebo aby následek již fakticky nastal. K vyvození postihu je možno přistoupit i tehdy, je-li zde taková „dohoda“, která k takovému následku může vést, a to bez ohledu na úmysl, který k přijetí takového rozhodnutí vedl. Potencialita narušení hospodářské soutěže se přitom vztahuje jak k protisoutěžnímu cíli dohod, tak k jejich protisoutěžnímu následku.
52. V předchozích rozsudcích také zdejší soud shledal narušení účinné a svobodné soutěže, neboť dohoda žalobců deformovala soutěžní podmínky na trhu v tom smyslu, že se žalobci nemohli svobodně rozhodnout, jakým způsobem realizují propojení svých sítí. Dohoda obsažená ve smlouvě o propojení tak omezovala svobodnou vůli účastníků (žalobců) rozhodnout se pro jiný způsob propojení než pro propojení přímé, neboť pokud existovalo přímé propojení a mělo dostatečnou kapacitu, neměl žádný z účastníků smlouvy možnost využívat alternativní způsob propojení tranzitem, čímž došlo k omezení soutěže; účastníci smlouvy nemohli při vzájemném propojení sítí spolupracovat s jinými provozovateli telekomunikačních služeb. Ze spisu bylo přitom zřejmé, že společnost ČESKÝ TELECOM, a.s. vzájemné propojení sítí obou účastníků nabízela a žalobce b) tohoto nepřímého propojení chtěl v létě a na podzim roku 2001 využít, avšak v důsledku existence smlouvy o propojení nepřímého propojení využít nemohl. Došlo tak k deformaci svobodné soutěže na daném relevantním trhu, neboť neexistovala-li by smlouva o propojení, realizoval by žalobce b) propojení se sítí žalobce a) prostřednictvím sítě společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s.
53. Podle názoru zdejšího soudu zaujatého v rozsudku sp.zn. 62 Af 37/2010 smlouva dopadla i na konečné spotřebitele a snížila tak jejich blahobyt, neboť v důsledku dohody museli platit vyšší minutovou cenu za spojení hovorů. Smlouva totiž zavazovala účastníky k propojení výhradně přímému (kde byli účastníci povinni platit si navzájem 7,50 Kč, resp. 6,50 Kč za minutu) a žádný z účastníků smlouvy neměl možnost využívat alternativní způsob propojení tranzitem, a to ani tehdy, byl-li by výhodnější. V rozhodnou dobu přitom společnost ČESKÝ TELECOM, a.s. nabízela propojit síť žalobců za cca 3 Kč. Podle názoru soudu tedy v rozhodnou dobu existovala alternativa propojení sítí žalobců, která byla výhodnější, než propojení přímé (stála cca méně než polovinu minutové ceny). Žalobce b) přitom hodlal v létě a na podzim roku 2001 tuto cenově výhodnější alternativu pro přenos signálu ze své sítě do sítě žalobce a) využít, avšak žalobce a) navrženou změnu smlouvy o propojení zamítl. Nebýt tedy předmětné smlouvy o propojení, resp. jejího zákazu využití jiného propojení než propojení přímého, mohli účastníci svoje síť propojit prostřednictvím společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. za poloviční náklady. Tyto vyšší náklady pak museli účastníci smlouvy promítnout do ceny volání a tím se tedy důsledek dohody projevil na jejich konečných zákaznících (spotřebitelích), kteří byli nuceni platit tyto vyšší náklady v cenách za uskutečněný hovor. Jinými slovy řečeno, pokud by došlo k propojení sítí nepřímo za zhruba poloviční poplatek, je zřejmé a logické, že by došlo ke snížení ceny hovorného, neboť by

nemusel být placen propojovací poplatek ve výši 6,50 Kč, ale jen 3 Kč. Zdejší soud tedy v rozsudku ve věci sp.zn. 62 Af 37/2010 uzavřel, že posuzovaná dohoda tak „měla protisoutěžní následek“. Citovaný rozsudek zdejšího soudu prošel i testem Nejvyššího správního soudu, který kasační stížnost proti němu zamítl (rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 9 Afs 59/2011).

54. Nelze tak souhlasit se žalovaným v tom, že by se soudy k tomu, zda je předmětná dohoda dohodou cílovou či následkovou dosud nevyslovily. Byť tento názor byl vysloven v rozsudku zdejšího soudu ve věci sp.zn. 62 Af 37/2010, který nerušil předchozí rozhodnutí žalovaného přímo v této věci, nýbrž rozhodnutí ve věci určovacího řízení, je třeba, aby žalovaný podle tohoto rozsudku postupoval i v dané věci. Vyslovený názor zdejšího soudu se totiž týkal též zakázané dohody obsažené v též smlouvě o propojení. Na závaznost tohoto právního názoru pak nemůže mít žádný vliv to, zda byl vysloven v rámci soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo určeno, že se jedná o dohodu zakázanou, nebo v rámci soudního přezkumu rozhodnutí deliktního, kterým byli účastníci dohody sankcionováni za to, že zakázanou dohodu uzavřeli a plnili. Pokud § 78 odst. 5 s.ř.s. stanoví, že je správní orgán vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozsudku v dalším řízení, je zpravidla tímto dalším řízením pouze řízení, které následuje po zrušení správního rozhodnutí. Daný případ však není případem standardním. V rámci určovacího řízení bylo totiž závazně stanoveno, že předmětná dohoda je dohodou protisoutěžní. Následně žalovaný zahájil řízení deliktní, v němž za uzavření této dohody a její plnění uložil účastníkům dohody sankce. Pokud pak soud v rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno v určovacím řízení, vyslovil k dohodě určitý právní názor, bylo na žalovaném, aby tento názor v dalších (navazujících) řízeních, které se týkají též dohody, respektoval.
55. Žalovaný tak ostatně také v jiných otázkách postupoval, citovaný rozsudek ve věci sp.zn. 62 Af 37/2010 citl a v napadeném rozhodnutí na něho hojně odkazoval (např. body 80, 81 a 88 druhostupňového rozhodnutí). Je tak třeba souhlasit se žalobci, že žalovaný pochybil, pokud nerespektoval závazný právní názor zdejšího soudu zaujatý v rozsudku ve věci sp.zn. 62 Af 37/2010, že dohoda obsažená ve smlouvě o propojení byla dohodou následkovou a nikoli cílovou.
56. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp.zn. 9 Afs 109/2009: „Z judikatury Evropské unie vyplývá, že zakázané jsou dohody, které mají za cíl (účel) narušení soutěže (aniž by takového cíle bylo třeba být jen částečně dosaženo a aniž by byl stranami zamýšlen), a dohody, které mají nebo mohou mít protisoutěžní následek (a to zásadně bez ohledu na to, zda byl takový následek stranami zamýšlen), pokud se vyznačují takovými znaky mířícími na způsobení negativního efektu na trhu, které snesou kritérium „dostatečnosti“ či „podstatnosti“ a z pohledu způsobení protisoutěžního efektu též realnosti. Má-li dohoda protisoutěžní cíl (účel), není již nutné zjišťovat její účinky na relevantním trhu (viz např. rozsudky ve věcech *Consten/Grundig*, str. 342, *Anic Participazioni*, odst. 99).“
57. V daném případě nebylo prokázáno, že by cílem dohody obsažené ve smlouvě o propojení bylo narušit hospodářskou soutěž. Naopak zdejší soud považuje za uvěřitelný a logický výklad žalobce a), podle něhož k uzavření výhradní smlouvy o propojení vedly snahy o ekonomickou rentabilitu zřízení propojovacích bodů. Exkluzivní dohoda tak skutečně mohla mít za cíl zabránit odklonu hovorů a tím snížit ceny za propojení. Nic na tom nemění ani skutečnost, že účastníci dohody dodatkem č. 2 připustili i nepřímé propojení. V době uzavření tohoto dodatku totiž již byla deklarována nezákonnost dohody a žalobcům tedy nic jiného než uzavření tohoto dodatku nezbývalo. Podle zdejšího soudu se nejednalo o dohodu o rozdělení trhu. Podstatou dohody o rozdělení trhu je vyloučení soutěže mezi konkurenty. V daném případě však bylo již dříve postaveno na jisto (v rozsudku sp.zn. 62 Af 69/2013), že předmětná dohoda je dohodou vertikální a žalobci tak při jejím plnění nevystupují jako konkurenti, nýbrž jako spolupracující dodavatel a subdodavatel. Ostatně žalovaný existenci rozdělení trhu toliko konstatoval, aniž by se jí blíže zabýval. Pokud pak v bodě 111 prvostupňového rozhodnutí dospívá k závěru, že výhradní charakter dohody vylučoval, aby účastníci propojili svoje sítě prostřednictvím jiného

provozovatele telekomunikačních služeb, je třeba souhlasit se žalobcem a), že se jedná o následek dohody, nikoli o odůvodnění jejího cíle a rozdělení trhu a nijak nevylučuje, aby se jednalo o dohodu následkovou o obchodních podmínkách, jak žalovaný rozhodl v původním rozhodnutí. Takový názor žalovaného totiž směřuje k tomu, že každou exkluzivní dohodu by bylo lze vyhodnotit jako dohodu cílovou o rozdělení trhu, neboť každá exkluzivní dohoda má za následek omezení vůle stran rozhodnout se pro jiného dodavatele. Tak tomu jistě není. Zdejší soud souhlasí se žalobcem a), že žalovaný na základě shodných zjištění a závěrů, na základě nichž dospěl původně k tomu, že se jedná o dohodu následkovou o obchodních podmínkách, dospívá nyní k tomu, že dohoda je cílovou dohodou o rozdělení trhu. Pouhá skutečnost, že nyní měl podle názoru soudu na dohodu nahlížet jako na dohodu vertikální, k takovému závěru nepostačuje. I vertikální dohody totiž mohou být následkovými dohodami o určení obchodních podmínek. Nelze tedy se žalovaným souhlasit, že by cílem dohody bylo narušení hospodářské soutěže.

58. K tomu, aby mohla být předmětná dohoda vyhodnocena jako protisoutěžní, tak bylo třeba se zabývat jejím následkem na hospodářskou soutěž. Ostatně také proto bylo v předchozích soudních řízeních posuzováno, zda dohoda fakticky hospodářskou soutěž narušila. To činil zdejší soud v řízení ve věci sp.zn. 62 Af 37/2010 i ve věci sp.zn. 62 Af 69/2013. Toliko v případě prokázání, že existovala výhodnější nabídka prostřednictvím nepřímého propojení, mohlo dojít k narušení soutěže. Ke shodnému závěru dospěl ostatně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.9.2014, č.j. 8 Afs 34/2013-68, který se týkal obsahově shodné dohody uzavřené mezi žalobcem b) a společností O2 Czech republic, a.s. Žalovaný tedy pochybil, pokud dohodu obsaženou ve smlouvě o propojení vyhodnotil jako cílovou dohodu o rozdělení trhu.
59. Byť žalovaný posuzoval i následek takové dohody na hospodářskou soutěž (body 156 a násl. prvostupňového rozhodnutí) a při ukládání pokuty vycházel z nedbalostního zavinění žalobců (bod 168 prvostupňového rozhodnutí), tedy postupoval tak jako by činil v případě, že by zakázanou dohodu vyhodnotil jako dohodu následkovou, ve výroku rozhodnutí shledal žalobce vinnými z uzavření a následného plnění „zakázaných dohod o rozdělení trhu“ podle § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. c) ZOHS 2001 ve znění účinném do 1.6.2004. V takovém případě zdejšímu soudu nezbylo než napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušit. Je to to totiž závazný a vykonatelný výrok rozhodnutí, kde je stanoveno, jakého deliktu se žalobci dopustili. Pokud je pak tento delikt definován nezákonně, je třeba takové rozhodnutí zrušit i v případě, že žalovaný v řízení (zřejmě z procesní opatrnosti) postupoval tak, jako by žalobci uzavřeli dohodu následkovou.
60. Otázka, zda existovala **nabídka výhodnějšího propojení**, byla již jednou provždy vyřešena v předchozích řízeních před soudem. V rozsudku sp.zn. 62 Af 37/2010 zdejší soud jednoznačně uzavřel, že tomu tak bylo, a že se jednalo o nabídku společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s., která nabízela propojit síť žalobců za cca 3 Kč. Podle názoru soudu tedy v rozhodnou dobu existovala alternativa propojení sítí žalobců, která byla výhodnější, než propojení přímé (stála cca méně než polovinu minutové ceny). Žalobce b) přitom hodlal v létě a na podzim roku 2001 tuto cenově výhodnější alternativu pro přenos signálu ze své sítě do sítě žalobce a) využít, avšak žalobce a) navrženou změnu smlouvy o propojení zamítl. Námitka žalobce a), že taková nabídka neexistovala, tak důvodná není.
61. Podle žalobce a) také žalovaný stanovil nesprávně **relevantní trh** a podíly počítal na základě nesprávné veličiny.
62. Pokud jde o relevantní trh, tak touto otázkou se zdejší soud již rovněž zabýval. Žalovaný relevantní trh vymezil jako trh provozování veřejných telekomunikačních sítí (bod 80 prvostupňového rozhodnutí), tedy shodně jako učinil v předchozím rozhodnutí v této věci. V případě takto věcně vymezeného relevantního trhu přitom zdejší soud v rozsudku ve věci sp.zn. 62 Af 69/2013 neshledal žádnou nezákonnost.

63. Relevantním trhem se v souladu s § 2 odst. 2 ZOHS rozumí trh zboží, které je z hlediska jeho charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedících území. Při aplikaci soutěžního práva je obecně přijímanou též definice, podle níž se relevantním trhem rozumí prostorový a časový souběh nabídky a poptávky po takovém zboží ve formě výrobků nebo služeb, které je z hlediska uspokojování určitých potřeb uživatelů těchto výrobků nebo služeb shodné nebo vzájemně zastupitelné. Vymezuje-li se relevantní trh, pak se zkoumá jak, čím a kde jsou potřeby spotřebitelů uspokojovány. Vymezení relevantního trhu po stránce věcné je založeno na posouzení věcného charakteru statků, které jsou shodné nebo vzájemně zastupitelné, přičemž klíčovým je hledisko konečného spotřebitele; jeho pohledem je tedy určováno, zda jednotlivá nabízená plnění (zboží ve formě výrobků či služeb) jsou či mohou být využita ke stejnému účelu, zda plní stejnou funkci a zda je lze nahradit plněním, jež má z jeho pohledu též význam a tutéž hodnotu. Plnění, které sice vykazuje podobné znaky, avšak nemá z pohledu konečného spotřebitele též význam a tutéž hodnotu, a je tak zastupitelné toliko částečně, není plněním na témže relevantním trhu.
64. Zdejší soud i nadále setrvává na závěrech zaujatých v předchozím rozsudku v této věci a má za to, že úvahy žalovaného, zachycené na str. 21 a 22 prvostupňového rozhodnutí, korespondují se skutkovými zjištěními, jsou vzájemně logické a věcně konzistentní. Podle zdejšího soudu je tedy relevantním trhem trh provozování veřejných telekomunikačních sítí. Oba účastníci smlouvy (žalobci) provozují veřejnou mobilní telekomunikační síť a poskytují mobilní telekomunikační služby, které s touto sítí souvisejí. Lze přitom souhlasit i s tím, že k přenosu telekomunikační služby může docházet prostřednictvím pevné i mobilní sítě. Vzájemné propojení telekomunikačních sítí prostřednictvím propojovacích bodů, se v rámci tohoto relevantního trhu uskutečňuje, neboť je součástí poskytování telekomunikační služby, tedy služby, jejíž poskytování spočívá zcela nebo zčásti v přepravě nebo směrování informací telekomunikačními sítěmi třetím osobám - § 2 odst. 5 telekomunikačního zákona (konkrétně spojení hovoru účastníka v jedné síti s účastníkem v síti druhé). Podle zdejšího soudu není namístě vylučovat z tohoto relevantního trhu samostatný relevantní trh propojení sítí mezi operátory, neboť tato služba je součástí relevantního trhu provozování veřejných telekomunikačních sítí a bez ní by nemohlo k poskytnutí telekomunikační služby do jiné sítě dojít. Zdejšímu soudu tak nepřijde případné porovnání dané situace s velkoobchodním trhem s plynem a s maloobchodním trhem s plynem, jak činí žalobce a).
65. Nic na tom nemění skutečnost, že koncový zákazník není s druhým operátorem v žádném smluvním vztahu, ani to, že ne všechny služby poskytované koncovým zákazníkům jsou na existenci vzájemného propojení sítí navázány. Soud se přitom neztotožňuje s tím, že by relevantní trh, tak jak byl vymezen, nebyl vázán na služby ani výrobky. Soud má totiž za to, že za službu v širším slova smyslu lze považovat právě „propojení sítí“ účastníků dohody, tedy zajištění toho, aby se hovor od zákazníka ze sítě jednoho z účastníků dostal k zákazníkovi v síti druhého účastníka dohody. Soud tedy neshledal důvodným žádný žalobní bod, jímž je zpochybňováno vymezení relevantního trhu.
66. Pokud jde o geografické vymezení relevantního trhu, tak ten žalovaný vymezil jako území České republiky, neboť nezjistil, že by na některé části tohoto území panovaly odlišné podmínky. Jestliže žalobce a) namítá, že se vůbec nezabýval tím, zda nemělo být geografické vymezení relevantního trhu širší, je třeba s ním souhlasit. Byť je zásadně relevantní trh stanovován jako trh národní, event. místní, nelze vyloučit, aby byl vymezen i širěji. V daném případě se žalovaný otázkou, zda by neměl být relevantní trh vymezen jako trh nadnárodní, nezabýval. Na druhou stranu žalobci během řízení proti správnosti geografického vymezení relevantního trhu nebrojili a nelze tedy žalovanému vytýkat, že se otázkou, zda nevymezit relevantní trh jako trh nadnárodní, nezabýval. Ostatně žalobce a) ani v žalobě přesvědčivě neargumentuje, proč by měl být trh vymezen širěji. Tuto námitku tedy zdejší soud důvodnou neshledal.

67. Žalobci dále nesouhlasili se **způsobem stanovení tržních podílů** na relevantním trhu. Žalobci namítají, že měla být použita metoda objemová a nikoli metoda výnosová.
68. Žalovaný se v daném případě velikostí podílu na trhu zabýval, přestože zakázanou dohodu vyhodnotil jako cílovou a touto otázkou se tedy zabývat nemusel (to také v bodech 114 a 115 prvostupňového rozhodnutí uvedl). Rovněž uvedl, že v předchozím rozhodnutí pro posouzení podílu účastníků dohody na relevantním trhu a pravidla de minimis zvolil metodu objemovou. V rozhodnutí napadeném nyní ale dospěl k názoru, že vhodnější je metoda výnosová a podíl účastníků na trhu stanovil na základě výnosů za telekomunikační služby veškerých společností poskytujících telekomunikační služby za rozhodné období.
69. I zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo, že v původním rozhodnutí ve věci žalovaný vycházel při stanovení podílu žalobců na trhu z metody objemové. Z tehdejšího prvostupňového rozhodnutí plynulo, že společný podíl žalobců na relevantním trhu byl podle žalovaného „v roce 2002 cca 40 % a za 1. pololetí roku 2003 činí cca 45 % z celkového objemu tuzemského provozu mezi jednotlivými komunikačními společnostmi působícími na trhu České republiky (obchodní podíly jsou obchodními tajemstvími jednotlivých společností), přičemž podíl smlouvy o propojení na tomto relevantním trhu se pohybuje od cca 6,3 % v roce 2002 do 7,6 % v roce 2003“. Předseda žalovaného pak ve svém původním rozhodnutí uvedl, že doplnil řízení o stanovení společného podílu obou žalobců na relevantním trhu za rok 2001. Společný podíl žalobců podle předsedy žalovaného činil 32,5 %. Společný podíl žalobců byl podle předsedy žalovaného „vypočten z celkového objemu tuzemského provozu na základě informací získaných od všech subjektů, které provozují veřejné telekomunikační sítě, což vyplývá ze spisu správního řízení. Součástí správního spisu jsou jak oslovovací dopisy adresované jednotlivým provozovatelům veřejných telekomunikačních sítí, tak jejich odpovědi Úřadu“. Zdejší soud však v rozsudku ve věci sp.zn. 62 Af 69/2013 dospěl k závěru, že není zřejmé, jak žalovaný k údajům o výši společného podílu žalobců dospěl. Pokud žalovaný k výši podílu dospěl na základě odpovědí oslovených operátorů o množství minut směřujících ze sítí jednotlivých operátorů do sítí operátorů jiných, bylo podle zdejšího soudu nezbytné, aby byli zásadně osloveni všichni operátoři. Jestliže pak výše podílu z těchto odpovědí není zcela zřejmá, ani z nich jednoznačně nevyplývá, musí být ze spisu zřejmý postup (algoritmus), jakým žalovaný ke konkrétnímu číslu o velikosti podílu dospěl. Zdejší soud také ve zrušovacím rozsudku ve věci sp.zn. 62 Af 69/2013 žalovaného zavázal, aby v novém řízení do správního spisu doplnil „podklady, z nichž bude zřejmé, proč oslovil společnosti, které oslovil, a zda se jedná o všechny telekomunikační operátory v rozhodné době na daném relevantním trhu působící. Podklady doplní rovněž o listinu, z níž bude jednoznačně vyplývat, jakým způsobem z údajů získaných od telekomunikačních operátorů dospěl k výši podílu žalobců, přičemž tento způsob alespoň rámcovým způsobem popíše i v odůvodnění svého rozhodnutí. Zároveň doplní podklady ve vztahu k roku 2001“.
70. Žalovaný však v dalším řízení přistoupil k použití metody výnosové. V rozhodnutí k tomu uvedl, že podíl účastníků na trhu stanovil na základě podkladů poskytnutých mu Českým telekomunikačním úřadem, „tj. z výnosů za telekomunikační služby veškerých společností poskytujících telekomunikační služby za jednotlivé roky 2000-2003“.
71. Z uvedeného tedy plyne, že žalovaný nepostupoval podle závazného názoru zdejšího soudu, nýbrž že ke stanovení podílů přistoupil zcela odlišně. Namísto metody objemové zvolil metodu výnosovou.
72. K vázanosti správního orgánu právním názorem soudu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.3.2019, č.j. 7 As 38/2018-33, uvedl, že „...Nejvyšší správní soud ve své judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchýlit se od zrušujícího rozsudku v téže věci ve výjimečných případech. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č.j. 5 A 110/2002 - 25, publ. pod č. 442/2005 Sb. NSS, soud zdůraznil, že „[p]rávní názor soudu nelze ponižovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážít, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně,

a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována“ (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, publ. pod č. 352/2004 Sb. NSS). Taktéž připustil, aby se správní orgán závazným právním názorem neřídil, pokud byl tento právní názor v mezidobí (ke dni nového rozhodování žalovaného správního orgánu) překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Ažs 31/2016 - 36). Shora citovanou judikaturu lze shrnout tak, že § 78 odst. 5 s. ř. s. zavazuje správní orgán respektovat v dalším řízení závazný právní názor soudu, pokud nepůjde o některou z výslovně stanovených výjimek...“.

73. V daném případě však ke změně právní úpravy nedošlo, právní názor zdejšího soudu judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán nebyl a ze správního spisu není ani zřejmé, že by správní orgán dospěl k novým skutkovým zjištěním. Z prvostupňového rozhodnutí plyne, že žalovaný toliko změnil svůj původní právní názor a nyní se mu jako vhodnější jeví metoda výnosová. Pouhá změna právního názoru správního orgánu však podle zdejšího soudu k odklonu od závazného právního názoru soudu obsaženého ve zrušovacím rozsudku nestačí. Odkazuje-li žalovaný ve vyjádření k žalobě na nařízení Komise (ES) č. 2790/1999 ze dne 22.12.2009 a nařízení Komise (EU) č. 330/2010 ze dne 20.4.2010, tak žádný takový odkaz v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí soud neshledal. Navíc se podle zdejšího soudu nejedná o změnu právní úpravy (obě nařízení jsou staršího data). Zdejší soud je tedy toho názoru, že žalovaný pochybil, pokud postupoval podle metody výnosové, aniž srozumitelně uvedl, proč nerespektoval závazný právní názor zdejšího soudu, který se týkal stanovení podílů účastníků dohody na základě metody objemové.
74. Tržním podílem je třeba rozumět hodnotové vyjádření zjištěného objemu dodávek na trhu daného zboží. Tržní podíl je nutno počítat z údajů, které nejlépe charakterizují postavení subjektů na relevantním trhu. K výpočtu tržního podílu lze použít metodu výnosovou (obratovou) i objemovou. Která z metod bude v konkrétním případě zvolena, pak závisí právě na povaze konkrétního případu, zejména pak na charakteru zboží nebo služby. Obratová metoda bývá na místě zpravidla tehdy, je-li obtížné vymezit příslušnou homogenní jednotku, např. prodává-li se zboží či služba ve značném cenovém rozpětí.
75. Zdejší soud je přitom toho názoru, že v daném případě, kdy je trh vymezen jako poskytování telekomunikačních služeb a zakázaná dohoda se týká propojení sítí obou žalobců a je v ní stanovena cena za propojení za minutu uskutečněného hovoru, lze homogenní jednotku vymezit snadno, a to právě jako minutu hovoru. Podle zdejšího soudu přitom nebylo prokázáno, že jsou ceny za minutu hovoru na trhu natolik rozdílné, aby nebylo možné stanovit tržní podíl metodou objemovou. Zdejší soud má naopak za to, že s ohledem na charakter předmětné služby (propojení hovorů mezi jednotlivými sítěmi) je metoda objemová pro určení podílu na trhu vhodnější, neboť právě objem minut hovoru ukazuje podíl účastníků na relevantním trhu. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že jeden z účastníků, kteří by měli shodný objem minut hovorů, dosáhne vyšších výnosů od konečných spotřebitelů. Zdejší soud je naopak toho názoru, že výnosy, které účastníci dohody získají od konečných spotřebitelů, mohou být v daném případě zavádějící, neboť obsahují i příjmy za služby odlišné od hlasového provozu (jak ostatně připouští i žalovaný v bodu 98 prvostupňového rozhodnutí), tj. za služby, které s plněním zakázané dohody nijak nesouvisí. Zdejší soud tedy se žalovaným nesouhlasí, že by vhodnější byla metoda výnosová, neboť má „lepší vypovídací hodnotu“. Pokud pak žalovaný pro podporu užití výnosové metody poukazoval na odlišnosti poskytování služeb přes mobilní a pevnou síť, nijak tyto odlišnosti nevysvětlil.
76. Zdejší soud tedy souhlasí se žalobci, že v daném případě byla pro určení jejich podílu na relevantním trhu vhodnější metoda objemová, jak ostatně vyplynulo již z předchozího rozsudku zdejšího soudu v této věci, v němž zdejší soud žalovaného k dalšímu postupu zavázal právě ve vztahu k této metodě. Tato námitka tak byla shledána důvodnou.

77. Nelze tak souhlasit se žalovaným, že **ZOHS ve znění účinném do 30.4.2005** není pro žalobce příznivější, neboť nelze aplikovat ani vyloučení ze zákazu dohod dle § 3 odst. 4 ani § 6 odst. 1 písm. b) tohoto znění ZOHS. Poté, co bude vypočten podíl žalobců na trhu podle objemové metody, bude namísto posoudit, zda z hlediska aplikace pravidla de minimis není skutečně pro žalobce příznivější ZOHS ve znění účinném do 30.4.2005, jak namítá žalobce a). K tomu však bude povolán žalovaný, případně jeho předseda.
78. Pokud žalobce b) namítá, že naplnil podmínky programu **leniency**, nelze s ním souhlasit. Zdejší soud se v tomto ohledu ztotožňuje se žalovaným, že podání, které žalobce b) v roce 2002 k žalovanému podal, bylo návrhem na zahájení řízení o určení, zda dohoda podléhá zákazu dohod. Určovací řízení proběhlo, aniž by žalobce b) namítal, že se fakticky nejednalo o návrh na určení, nýbrž o žádost o leniency. Ani soud nemá za to, že by předmětným podáním (které je soudu známo z úřední činnosti) žalobce b) hodlal žalovaného informovat o zakázané dohodě a využít tak podmínek programu leniency. Nelze tedy souhlasit s tím, že by žalobce splnil podmínky tohoto programu.
79. Pokud jde o námitky proti uloženým pokutám, tak těmi se soud z důvodu hospodárnosti řízení nezabýval. Nezákoně posouzení dohody jako dohody cílové a nesprávné stanovení tržního podílu žalobců se totiž na výši uložených pokut muselo odrazit. Pokuty tedy budou muset být stanoveny znovu a je více než pravděpodobné, že budou stanoveny odlišně. Bylo by tak nadbytečné výše pokut posuzovat nyní.

V. Závěr

80. Žalovaný tak nepostupoval podle závazného právního názoru zdejšího soudu, který byl vysloven v rozsudku ve věci sp.zn. 62 Af 37/2010 k tomu, že zakázaná dohoda je dohodou následkovou, a v důsledku toho dospěl k nezákonnému závěru o tom, že se jedná o dohodu cílovou. Dále žalovaný porušil závazný právní názor zdejšího soudu obsažený v rozsudku ve věci sp.zn. 62 Af 69/2013, který se týkal postupu při stanovení společného podílu účastníků této dohody za použití objemové metody a nezákonně zvolil ke stanovení podílu účastníků na trhu metodu výnosovou.
81. Zdejší soud proto rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
82. V novém řízení je tedy žalovaný povinen respektovat názor zdejšího soudu, že zakázaná dohoda není cílovou dohodou o rozdělení trhu, nýbrž dohodou následkovou, a při stanovení podílu účastníků dohody na trhu použít metodu objemovou. Na žalovaném také bude, aby posoudil, zda za tohoto stavu není pro žalobce příznivější úprava zakotvená v ZOHS ve znění účinném do 30.4.2005.
83. Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí nechť posoudí předseda žalovaného.

VI. Náklady řízení

84. Výrok o nákladech řízení o žalobách a kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli ve věci úspěšní, neboť soud napadené rozhodnutí zrušil, a proto jim přísluší náhrada nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti, které důvodně vynaložili, proti neúspěšnému žalovanému. Ten naopak právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť dílčí úspěch v řízení o kasační stížnosti se v konečném výsledku sporu neprojevil.
85. Náklady řízení u žalobce a) tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč; dále odměna zástupce za tři úkony právní služby po 3100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a vyjádření ke kasační stížnosti, tedy 10 200 Kč; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996

Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla zmíněná částka (vyjma zaplaceného soudního poplatku) navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci a) částku 15 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce a) ve stanovené lhůtě.

86. Náklady řízení u žalobce b) tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč; dále odměna zástupce za čtyři úkony právní služby po 3100 Kč společně se čtyřmi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a vyjádření ke kasační stížnosti; tedy 13 600 Kč; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla zmíněná částka (vyjma zaplaceného soudního poplatku) navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci b) částku 19 456 Kč, a to k rukám zástupce žalobce b) ve stanovené lhůtě.
87. Pokud jde o další vyjádření, které žalobci podali po zrušení původního rozsudku zdejšího soudu Nejvyšším správním soudem, tak náklady za ně vynaložené nepovažoval zdejší soud za účelné, neboť v nich žalobci převážně rekapitulovali a rozvíjeli svoje původní vyjádření. Současně neuvedli nic, co by nemohli sdělit již v předchozích vyjádřeních.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29.4.2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu